

A halál szépséges szolgátlányai trilógia első része

Gyilkos kegyelem

ROBIN LAFEVERS

Dream
válogatás

FIATAL, GYÖNYÖRŰ ÉS HALÁLOS.

A késő tizenötödik században Mortain, a halál istene, kiválasztja a fiatal Ismae-t, hogy legyen a szolgálója és orgyilkosa. Egy távoli szigeten álló kolostorban a többi hozzá hasonló lánnyal együtt megtanulja a ravasz hadviselés és nőies művészetek minden fortélyát, így semmi nem akadályozhatja abban, hogy teljesítse küldetését, és végrehajtsa a halál istenének parancsait.

A kolostor a válsággal küzdő bretagne-i udvarba rendeli a lányt, ahol a gyanakvó nemes, Gavriel Duval szeretőjének szerepét kell eljátszania. Ismae-nek itt meg kell tapasztalnia, hogy nincs felkészülve nemcsak az intrikák és árulások játszmáira, hanem a szívét fenyegető új érzelmekre sem. Képes lesz elhárítani a hercegségre leselkedő veszélyt? Fel tudja deríteni az árulónak hitt Duval valódi szándékait? Mert hogyan tölthetné ki a Halál bosszúját egy olyan emberen, aki – bármennyire küzdött ellene – meghódította a szívét?

LaFevers könyve szövevényes, kifinomult, veszélyekkel teli történet. Minden sora inspirálja a képzeletet: a gyilkosság és az irgalom harca, megfűszerezve intrikával, mérgekkel, szerelemmel, finom csábítással és szenvedéllyel. De végül megmutatkozik a helyes út?

Robin LaFevers meséli, mitológiai történeteken és tizenkilencedik századi verseken nőtt fel. Nem meglepő, hogy javíthatatlan romantikus lett. Több mint tizennégy könyvet írt fiatal olvasóknak. Férjével és egy démoni macskával Dél-Kaliforniában élnek. Napjait azzal tölti, hogy vágyódón nézeget ősi műalkotásokat, és régen elfelejtett szövegekbe ássa be magát.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.robinlafevers.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„LaFevers története igazi mágikus varázslat. Gazdag részletességgel megírt könyv, csábítással, izgalommal.”

Publishers Weekly

„LaFevers egy ravasz író. Olyan főszereplőt hozott létre, akiben egyesülnek a cselszövő, a gyilkos és a romantikus karakter tulajdonságai. És mint minden jó rejtély, ez a történet is bővelkedik kiszámíthatatlan fordulatokban.”

Voya

„Jól megírt könyv, összetett karakterekkel, akik tökéletesen illeszkednek ebbe a kitalált középkori világba.”

School Library Journal

„Lenyűgöző történet; udvari intrika végzetszerű fordulattal. Ismae elragadó, veszélyes hősnő: szellemes, bátor, kiszámíthatatlan. A Gyilkos kegyelem legalább annyira mulatságos és romantikus, amennyire sötét és félelmetes történet.”

Romantic Times

„Nagyon tetszett ez a kitűnően, élvezetesen megírt regény. A szerző alkotta világ élénk, igen érdekes. Alig várom a második részt, hogy újra ebben az izgalomokkal teli térben és időben kalandozhassak!”

Powell's

„A fikció és a történelem összeolvadnak ebben a remek történetben. Gyilkosság, intrika, vallás és szerelem tökéletes keveréke.”

Kirkus Review

ROBIN LaFEVERS

Gyilkos kegyelem

— részlet —

Második fejezet

Két ősi állókő jelöli a kolostor bejáratát. Az udvaron a csirkék csak most ébrednek, reggelit kapirgálnak a porban. Közeledtemre kotkodácsolni kezdenek, és elreppennek tőlem.

Megállok az ajtónál; azt kívánom, bárcsak találnék egy zugot, ahol alhatok egy kicsit, míg a fejem kitisztul, de a csónakos azt mondta, az apátasszony már vár engem, és bár nem tudok sokat az apátasszonyokról, gyanítom, nem szeretnek várni.

Szívem vadul ver, amikor felemelem a kezemet és kopogok. A súlyos ajtó azonnal kinyílik; alacsony, egyszerű nőt látok, tetőtől talpig feketében. Szó nélkül int, hogy menjek beljebb.

Követem a gyéren bútorozott helyiségbe, végig egy hasonlóképpen zord folyosón, amely a zárda mélyére vezet. Vezetőm egyszer koppant egy csukott ajtón.

– Jöjj be! – utasít egy hang odabentről.

Vezetőm kinyitja az ajtót, int, menjek be. A bútorzat egyszerű, de robusztus; a kora reggeli fény beárad a keletre néző ablakon. Tekintetemet rögtön magára vonja a helyiség közepén, nagy íróasztal mögött ülő nő. Fekete öltözetet és apácáfőkötőt visel; halvány arca megdöbbenően gyönyörű.

Nem néz fel, az egyik székre mutat. Lépteim enyhén visszahangoznak a térben, ahogy az íróasztalhoz közeledem. Szorosan összevonom magamon a takarót, aztán leülök.

Az apátasszony felnéz a munkájából és önkéntelenül, megbűvölten nézek a szemébe, amely olyan hűvös és mélykék, mint a tenger.

– Ismae Rienne.

Megrezzenek. Tudja a nevemet.

– Tudod, miért vagy itt, gyermekem?

Nem tudom, milyen választ remél, csak azt tudom, hogy hirtelen erős vágy fogott el, hogy a jóindulatát elnyerjem.

– Mert bosszúságot okoztam a férjemnek?

– Bosszúságot? – Az apátasszony finoman szusszan, ettől még jobban kedvelem. – Úgy hallottam, annyira fél tőled, hogy eláztatta a nadrágját.

Érzem, hogy az ismerős szégyenérzet szétárad arcomon; le-sütöm szememet, ölembe nézek.

– Nem a te hibád, leányom – mondja olyan szelíden, hogy legszívesebben elsírnám magamat. Soha egyetlen könnyet nem hullattam, akkor sem, amikor apám vert, és Guillo ütlegetését is hang nélkül tűrtem, de elég néhány szó ettől a kedves nőtől, és minden erőmet össze kell szednem, hogy ne fakadjak sírva, mint egy kisgyerek.

– Mondd csak – mondja közelebb vonva magához a tollszárat és tintatartót –, ismered születésed körülményeit?

Megkockáztatom, hogy egy pillantást vessek az arcára, de arra figyel, amit a pergamenre ír.

– Csak annyit, hogy anyám nem kívánt viselői maradni velem. Fűvesasszonyhoz fordult magzatelhajtó szerért, remélte, hogy ki tud engem a méhéből űzni.

– Mégis túlélted – mondja és felnéz rám. Szava halk, de ebben a csendes helyiségben kiáltáserejű.

Állom az apátasszony rezzenéstelen tekintetét.

– Mégis túléltem.
– Van fogalmad arról, hogy mit jelent ez?
– Úgy érti, azon kívül, hogy egész életemet az árnyékban, minden feltűnést kerülve kell töltenem, elhajolni az ütések elől, és lehetőleg észrevétlen maradni, hogy ne okozzak másnak indokolatlan fájdalmat?

– Igen, azon kívül. – Hangja csontszáraz, kopog. Előrehajol, tekintetében valami célzatosság csillan. – Nem állították, Ismae, hogy a te nemzőapád maga a Halál volt?

Tétován bólintok.

– Hát akkor sok megpróbáltatás után végre itt vagy.
– Megpróbáltatás? – kérdem. – Az életem megpróbáltatások sorozata volt? Próbákon kellett átesnem?

– Jól megedzve jöttél mihozzánk, gyermekem, és nem természetem, hogy ezért sajnálkozzak. A jól edzett penge a leg-erősebb.

– Ki az a mi? – kérdem és egész testem mozdulatlan, ahogy választ várom.

– Szent Mortain kolostorában találtál menedéket. Bár igazság szerint Mortain minden szentnél idősebb, még Krisztusnál is.

– A régi istenek egyike, akiket most szentnek nevezünk – hebegem.

– Igen, a régi istenek egyike. Akit az egyház nem könnyen állíthat félre. Ezért szentnek nevezzük Őt, de amíg szolgáljuk, Neki mindegy, milyen néven nevezzük.

– Hogyan lehet a halált szolgálni?

Vajon egész életemben holttesteket kell eltakarítanom?

A tisztelendő maga meg sem rezzen.

– Véghezvisszük Mortain akaratát, amikor Ő valami okból meg akarja változtatni az élet lánc- és vetülékszálait.

Értetlenül nézek rá, fogalmam sincs, mi köze a szövésnek Mortainhez. Felsőhajt, feláll az asztaltól.

– Azt hiszem, jót tenne egy kis frissítő.

Könyörögni akarok neki, hogy meséljen még arról, mit jelenthet a halál lányának lenni, de gyanítom, hogy nemigen szíveli az ostobákat, ezért tartom a számat.

Az íróasztal mögötti szekrényből egy flaska bort és két öblös, talpas kristálypoharat vesz elő. Bort tölt a kelyhekbe, az egyiket felém nyújtja. A metszett kristály szebb, mint bármi, amit valaha láttam; óvatosan fogom, félek, hogy a kezemben összetörik.

– Itt a zárdában az a feladatunk, hogy kiképezzük azokat, akiket a halál istene nemzett. Megtanítjuk őket, hogy gyorsan és hathatósan teljesítsék kötelességüket. Általában azt tapasztaljuk, hogy Ő valami különleges képességet vagy tehetséget adott lányainak. Olyan képességet, ami téged is segíteni fog, hogy beteljesítsd az Ő akarátát, véghezvidd az Ő munkáját.

Az ő munkáját. E szavak lehetőségeket rejtegetnek. Egy korty bort iszom, hogy megerősítsem magamat. Friss és édes a nyelvemen.

– Találgathatok egy kicsit veled kapcsolatban? – kérdi a tisztelendő anya. Bólintok, folytatja. – Sosem betegszel meg váltólázban, nem fázol meg, nem kapsz hasmenést. A pusztító pestis sem árt neked. Igaz?

Érzem, hogy szemem elkerekedik e félelmetes tudás hallatán.

– Honnan tud ilyen dolgokat rólam?

Mosolyog.

– Azt is tudom, hogy túlélsz kemény veréseket, és napokon belül meggyógyulsz. Vannak olyan álmaid, amikben előre látod a halált?

– Nincsenek – felelem fejemet ingatva. Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom neki. – De néha meg tudom mondani, hogy mikor hal meg egy ember.

Oldalra hajtja fejét.

– Folytasd!

Lenézek, a bort figyelem a kehelyben.

– Néha látom őket, ahogy elhalványodnak. Olyan ez, mint amikor nézzük, ahogy a lámpásban lassan kialszik a láng. És egyszer láttam egy jelet. A kovácson. Halvány, lópatkó alakú fekete folt volt a homlokán. Három nappal később halott volt.

Az apátasszony előrehajol székében; már türelmetlenül többet akar tudni.

– Hogyan halt meg?

– Fejbe rúgta az egyik ló, amit éppen patkolt.

– Ó! – szól az apátasszony; ajka körül elégedett mosoly remeg. – Mortain nagy tehetséget adott neked.

Azzal újra kézbe vette a tollat, és jegyzetel az asztalon előtte fekvő pergamenre. Homlokomon apró cseppekben kezd gyöngyözni a veríték, és újabb korty bort iszok, hogy megerősítsem magam. Nagyon nehéz régi titkokat megszellőztetni.

– Ezek szerint – mondja felnézve rám –, jó tehetséged van a mi szolgálatunkhoz.

– Mi ez a szolgálat?

– Embereket ölünk.

A tisztelendő anya szavai kövekként koppannak a csendes szobában; olyan megdöbbenő, amit mond, hogy testem megremevedik. Kristály csengését hallom, ahogy a kehely a padlóra ér.

Az apátasszony tudomást sem vesz az összetört kehelyről.

– Persze sokan meghalnak a mi segítségünk nélkül is. Ám mi olyanokat ölünk, akik megérdemlik a halált, de valahogy

még nem találták meg a módját. Mortain parancsára segítünk nekik.

– Neki nyilván nincs szüksége a mi segítségünkre.

Az apátasszony haragra lobbán, és először látom azt a tüzet, amit addig csak halványan éreztem.

– Ki vagy te, hogy megmondd, hogy a halál istenének mire van szüksége és mire nincs? Mortain régi isten, és nem vágyik arra, hogy elfelejtsék és kikopjon ebből a világból. Ezért döntött úgy, hogy beavatkozik az emberek dolgaiba. – Néz, csak néz engem, aztán a feszültség alábbhagy, kisimul, mint a tenger hullámai. – Mit tudsz te a régi istenekről? – teszi fel a kérdést.

– Csak azt, hogy Bretagne-nak egykor kilenc régi istene volt, de most szenteknek nevezzük őket. És időnként áldozatot kell hagynunk nekik, és imádkoznunk kell hozzájuk, ha nem akarjuk megbántani őket vagy haragjukat magunkra vonni.

– Igen, közel vagy – mondja az apátasszony, székében hátradőlve –, de ez nem a teljes igazság. A régi istenek nem emberek, nem istenek, hanem valahol a kettő között vannak. Ők népesítették be először földünket; nem sokkal a teremtés után Isten küldte földre őket, hogy teljesítsék akaratát. Kezdetben nehéz volt a kapcsolat az istenek és az ember között; úgy bántak velünk, mint mi a marhákkal vagy birkákkal. De megtanultuk imádni őket; imádkoztunk hozzájuk, áldozatokat mutattunk be nekik, és így harmónia alakult ki közöttünk. Kezdetben, nem sokkal érkezése után még az egyház is engedte, hogy tiszteljük a régi isteneket, bár akkortól szenteknek kellett hívnunk őket. Ám ez az utóbbi időben megváltozott. Ahogy Franciaország bekebelezte a kisebb királyságokat és hercegségeket, hogy az ő hatalmukat, minden erejüket magáénak vegye, ez a legutóbbi

pápa is azon mesterkedik, hogy a régi vallás minden nyomát eltüntesse; minden imát és áldozatot magának akar. Így egyre jobban háttérbe szorítja a régi hagyományokat, Bretagne régi isteneinek tiszteletét. De ez nem teljesen sikerült neki. Vannak még, akik hozzájuk imádkoznak és áldoznak nekik. Ha nem imádkoznánk, nem könyörögnénk hozzájuk, a régi istenek lassan eltűnnének ebből a világból. Nyilván megérted, miért nem akarja ezt Mortain. A mi hitünk élte, táplálja, ahogy minket a kenyér, a hús; ha nem jutna táplálékhoz, ő is éhezne, ahogy mi. Ezért a mi feladatunk, hogy higgyük és szolgáljuk Őt. Ha úgy döntesz, hogy itt maradsz és leteszed az esküt, felesketünk, hogy Mortaint szolgálj úgy, ahogy ő akarja. Mindenben. Mi az Ő akaratát teljesítjük. Megértetted?

– Ez nem gyilkosság?

– Nem. Egy királynőtől sem várják el, hogy saját ruháit mossa és maga öltözködjön; arra ott vannak a szolgálóleányai. Hasonlóképpen vagyunk mi is; mi a Halál szolgálóleányai vagyunk. Amikor az Ő akaratát vezet minket, szentség az ölés.

Ekkor előrehajolt, mintha meg akarna kísértetni Mortain ajánlatával.

– Ha azt választod, hogy itt maradsz, kitanítunk az Ő művészetére. Megtanulsz férfit ölni, olyan sokféle módon, hogy nem is képzelned, miként. Megtanítunk, hogyan légy észrevétlen és ravasz, és mindenféle képességre kitanítunk téged, amiket ha elsajátítasz, férfi soha többé nem jelenthet fenyegetést neked.

Apámra gondolok és Guillóra. Azokra a falubeliekre, akik mindent megtettek, hogy megnyomorítsák az életemet. A fiatal fiúkra, akik kövekkel dobáltak engem, az öregemberekre, akik kiköptek mögém, ha megláttak és rémület volt a szemükben, mintha attól félnének, hogy aszott testükből elragadom a lel-

küket. A fiatalabb férfiakra, akik sötét zugokban ügyetlenül a szoknyám körül matattak, mert jól sejtették, hogy apám nem sokat törődik biztonságommal és hírnevemmel. Egyáltalán nem esne nehezemre ilyeneket ölteni. Úgy érzem magam, mint a magasról ledobott macska, aki a talpára esik.

Mintha kitalálná a gondolataimat, az apátasszony ismét megszólal.

– Tudnod kell, hogy nem mindegyikük lesz olyan.

Meglepetten felnézek, folytatja.

– Azok, akiket Mortain veled ölet meg. Nem mind olyanok lesznek, mint a kondás.

Figyelmeztetése süket fülekre talál. Biztos vagyok benne, hogy minden férfi olyan disznó, és mindet boldogan megölöm.

Ám az apátasszony folytatja, biztos akar lenni abban, hogy pontosan értem.

– Áldozatokat fog kérni tőled, de nem a te tiszted parancsait megkérdőjelezni. Csak az a dolgod, hogy szeretettel és engedelmességgel szolgálj – mondja, és arcán az érzelem halvány villanása látszik, csak sejtem, hogy valami fájdalmas emlék. – Ilyen a mi szolgálatunk. Feltétel nélküli hit. Képes vagy erre?

– És ha nemet mondok?

– Akkor elviszünk innen és odaadunk egy kedves, szelíd férfinak, akinek feleségre van szüksége.

Mérlegelem a választást, ami egyáltalán nem választás. Kikerülhetek a férfiak világából, kiképeznek, hogy öljem őket, vagy átadnak egy férfinak, mint valami birkát.

– Ha úgy gondolja, tisztelendő anyám, hogy alkalmas vagyok a szolgálatra, boldogan vállalom.

Az apátasszony mosolyog, hátradől székében.

– Ó, persze, hogy alkalmas vagy a szolgálatra. Az első próbát már kiálltad.

Van valami nyugtalanító a mosolyában.

– Próbát?

Az apátasszony a padlón szerteszóródott kristályszilánkokra biccent.

– A borodban méreg volt. Annyi, hogy egyetlen korty megölt volna egy nálad kétszer természetesbb férfit. De te csak egy kicsi kellemetlenséget éreztél, semmi más hatása nem volt.

A döbbenet torkomra forrasztja a szót, ahogy könnyeden elismeri, hogy megmérgezett engem és eszembe jut, hogy a korty bor után melegség öntött el, és szédültem egy kicsit.

– Most jöjj! – mondja az apátasszony és feláll, az ajtóhoz megy, kinyitja. – Annith gondoskodik rólad. Légy üdvözölve zárdánkban!

